

travi. Potem pa, ko se je utrudilo solnce od samega gledanja na našo zemljico, se je začelo bolj in bolj nagibati h goram, ki jih je oblilo z raztopljenim zlatom. Po nebu pa se je razplavala večerna zarja. Pokukala je še vsepovsod: po hišah in gozdih, po grmih in vrteh . . . Vse je bilo rdeče, rdeče in trudno in zaspano.

Pa kam je še pogledala večerna zarja? Pogledala je skozi naše okno tam v kot, kjer stoji moja posteljca. In nad njo visi na steni križ. In tudi tja je pogledala večerna zarja. In njeni žarki so vstrepetal, obsevajoč križ in Boga na njem, kakor da bi se hoteli posloviti od Njega, ki jih je ustvaril. Potem pa so gasnili bolj in bolj, in končno jih je zapodil spat večerni mrak!

Ah, ta tvoj večerni mrak, zlati maj! Kako me je vabil in vabil: »Pojdi, zaspanček, pojdi, greva spat, greva sanjat!« In slušal sem ga in sem se odpravil spat. Pa sem se spel tja h križu in sem poljubil Boga v zahvalo, da me je ustvaril, in s prošnjo, da me naj čuva nocoj! Potem sem pa spal, spal — ah, kako sem spal! . . . Samo to še vem, da sem videl skozi okno, kako so zagorele zvezde na visokem nebu — potlej sem pa zaspal in nič več ne vem, kako je bilo . . . A moralo je biti lepo v spanju, ker sem zjutraj vstal zdrav in vesel, ah, tako čvrst in dobre volje! Mamica so odprli okna, in v sobo je zavel zrak, zrak, ta sveži, topli zrak, ki nam poživlja kri in krepi ude! Ah, ta tvoj zrak, ti zlati majnik!

In pa Šmarnice, Šmarnice, ko gore sveče na oltarju, ko cveto rože na oltarju in ko žvrgole ptičice okolo hiše božje! Vse poje, vse se veseli, vse živi in se giblje in diše in moli — vse, vse, prav čisto vse!

Vse! — —

Žabi.

Priobčil *Ivan Podgornik.*

Ziveli sta veselo dve žabi vsaka v svoji luži — prva blizu Vrhnike, a druga blizu Ljubljane — dokler se jih nekega dne ne poloti želja po potovanju. Vrhniška žaba bi rada videla Ljubljano, a ljubljanska Vrhniko. In obe hkrati ostavita svoji luži ter se vzdigneta na pot. Ali ta je bila dolga in težavna, ker jima je bilo prekoračiti hrib, za katerega so jima povedali kuščarji in martinčki, da se mu pravi Pešivčev grič. S hudo težavo prilezeta vrhu tega hriba, kjer se srečata in bratski pozdravita.

»Kvak, kvak, kvak! Jaz sem žaba iz vrhniške luže, rega, rega, rega!« reče prva.

»Kvak, kvak, kvak! A jaz sem doma iz Ljubljane, rega, rega, rega!« odgovori druga.

Potem zasučeta pogovor na druge reči.

Ko pove vrhniška žaba ljubljanski, čemu potuje in kam je namenjena, toliko da ta ni počila od smeha.

»Rega, rega, rega, pa tudi jaz samo zato potujem. Jaz bi pa Vrhniko rada videla.«

»Kvak, kvak, kvak!«

Ker sta bili obe lačni in utrujeni, sne vsaka po nekoliko mušic, potem pa se zavalita v travo, da se malo oddahneta.

Obe zadremljeta. Ko se prva prebudi, se ozre okrog sebe in zagleda mesto v daljavi.

»Kvak, kvak, kvak!« pokliče tovarišico. »Ti, saj lahko odtod vse razgledava.«

»Rega, rega, rega!« se nasmehlja zadovoljno druga. In obrne se vsaka na eno stran. Ali kakor sta bili neumni, nista niti opazili, da gleda vsaka tja, odkoder je prišla.

»Rega, rega, rega!« se začudi prva, »saj tvoja Ljubljana je pa prav takšna kakor moja Vrhnika . . .«

»Kvak, kvak, kvak! In tvoja Vrhnika je čisto takšna kakor moja Ljubljana . . . Prav po nepotrebnem sva napravili to dolgo pot.«

In obe žabi se objameta, pozdravita in poslovita.

In ves svoj živ dan sta mislili obe: prva, da je Ljubljana takšna kakor Vrhnika, a druga, da je Vrhnika takšna kakor Ljubljana.

U bukovem gozdu.

*Sladka pesem je donela
skozi senčnat bukov les,
dolgo, dolgo je zvenela,
zvon večerni pel je umes . . .*

*Uetrec lahko šepetal je
med vejevjem kakor dih . . .
Med mahovi in cvetovi
pa šumljal je potok tih.*

*Čreda je odšla z dobrave,
mir je vladal črez in črez. —
Ždi se, kakor da bi „Ave“
tiho molil — bukov les . . .*

Al. Pin.

